

Вищий розум

Тетяна Булат

— *Я також хочу з вами, візьміть мене?* – кричав хлопчик услід машині, що від'їжджала.

Та батько навіть не збирався дослухатися до криків малого за колесами машини. Його більше цікавила і приваблювала майбутня поїздка. Пригоди попереду!

— *Я не потрібен їм, Надія Федорівна,* — ходив по кімнаті, зі сльозами промовляючи Захар.

Надія Федорівна – гувернантка і няня заможної родини Степанових. Захарчика вона виховала з трьох місяців, а зараз йому вісім рочків.

Жінка бачила, що дійсно батько не цікавиться ані душею сина, ані його думками. Олексію Григоровичу потрібні були виключно досягнення малого, щоб було чим похизуватися перед "друзями-олігархами". Тому крім приватної елітної школи, хлопець мав ще відвідувати ще чималу кількість додаткових занять: гольф, кінний клуб, авторалі та ще кілька забаганок татка.

Натомість, Захару подобався басейн. Вірніше, все, що було пов'язане з водою. Він мріяв бути дослідником морської природи, аби занурюватися з аквалангом, щоб вивчати затонулі кораблі. Взагалі, все, що було над і під водою, дуже захоплювало хлопця.

Матір хлопчина бачив не так часто. Шопінг, поїздки за кордон, косметичні процедури, спа салони і салони краси... На сина їй зовсім не лишалося часу.

Тож іноді, крокуючи на високих підборах на чергову гулянку, мама Ліза могла зазирнути у кімнату сина, щоб підморгнути і спитати про свій зовнішній вигляд. Чи достатньо круто вона виглядає? Чи яскравий макіяж? Чи пишається такою гарною мамою Захар.

Кинуті сином давно завчені фрази були достатніми для неї. На цьому особиста присутність її у житті дитини закінчувалася.

Єдина відрада для хлопчини була Надія Федорівна. Добра, ніжна, мудра і толерантна. Вона, як ніхто, розуміла і чула серце малого. Тому, коли нікого не було вдома, вони їздили у басейн, на море, в усі місця, де були водні простори.

Вдома у Степанових, як водиться у таких родин, звичайно був басейн. Але ця штучна водойма не могла заповнити ні душу Захарчика, ні вдовольнити його зацікавленість.

Улюбленим заняттям батька був виїзд на рибалку. Так вони називали своє знущання з мешканців моря, бо насправді то було справжнє браконьєрство.

Надія Федорівна по-справжньому любила хлопця. Своєї родини вона, на жаль, не змогла створити, бо по 18 годин працювала на Степанових, часу на прогулянки і стосунки взагалі не було.

Роки минали й жінка настільки прикипіла до малого, що ніколи й не думала про нього, як про чужого, не свого, рідного. Тому всю свою любов, тепло, добро і людяність вона вклала у нього. І отримувала все навзаєм від хлопчика.

— Чому вони так зі мною? – весь час запитував у неї малий, коли батько виїжджав на рибалку з друзями. – *Я ж теж хочу, мені це найцікавіше – вийти у море, споглядати на те, як вітер спінує хвилі на поверхні води... як під катером пропливають величезні риби!*

Де кілька років Захар умовляв батька взяти його на риболовлю. Та завжди отримував відмову. Але, як то кажуть, вода камінь точить... або, що імовірніше, друзі почали "підтрунювати" над Олексієм Григоровичем, що син росте слабаком. І ось такий день настав.

Захар ще з вечора зібрав всі необхідні речі. Батько навіть розщедрився на купівлю акваланга і підводної амуніції для хлопця. Захар п'ять разів перевіряв будильник на телефоні, щоби, не дай Боже, не проспати.

Час Х.

Виїжджали рано, ще тільки но посвітліло небо над горизонтом. Наче хтось відчинив дверцята у пічці і звідтіль вирвалося жовто-червоне світло, що поступово змішуючись із темним нічним небом, народжувало Вранішню Зорю.

У такі часи, зазвичай, Захар міцно спав у своєму ліжку. А сьогодні відкритими очима дивився на цю красу! Поки їхали до моря, хлопець вперше у житті побачив народження дня.

Море. Катер...

Колір катера був білий, та від води був такий неймовірний відблиск, що катер здавався більше блакитно-малахітовим.

Вантажилися довго, неймовірно довго, як на малого хлопця, що вже бачив себе у морі.
М

Нарешті мотори заревіли і потужний катер полетів, розрізаючи хвилі назустріч сонцю, що потихеньку викочувалось з-за горизонту.

Захар майже не дихав. Він вперше відчув таке нереальне задоволення, якого не міг собі навіть уявити. Його волосся куйовдив вітер у різні боки й малий, підставляючи обличчя зустрічному вітру, на всі сто відсотків сприймав всю гостроту відчуттів.

— *Завертай лівіше і збавляй оберти,* — крикнув Олексій Григорович лоцману, який керував катером.

Мотор трохи погарчав, чхнув кілька разів і замовк. І така настала тиша, ніби увесь світ зупинився на мить. Лише за секунду вуха Захара заповнилися звуками моря і вигуками чайок.

Море. Безмежне і неозоре.

Захар стояв біля борту на кормі, спостерігав за рибами, що пропливали під водою. Ось пропливло щось схоже на дельфіна. Але... Тут же не може бути дельфінів? Чи може?..

Батько з друзями щось робили на задній палубі у хвості. Хлопець, наповнений красою моря, взагалі не споглядав за ними. Раптом, до нього долинув тонкий свист, затим стрекіт...

— *Дельфіни? Невже?*

Тільки ось свист був дуже близько, ніби на задній...

— Що???

Захар ледве втримався на ногах!

Група чоловіків разом із батьком тягла через борт маленького дельфіна, що потрапив у сіті. Це він видавав такі звуки!

Захар кинувся до батька, вривався у гурт чоловіків і почав своїми маленькими рученятами розривати страшну сітку, в якій (як думав хлопчик), заплутався малий дельфін.

Усі стояли й реготали з такого вчинку дитини. А малий кричав на повні груди, кусав сітку зубами і просив, ні, благав допомогти!!!

Від сліз розпухли віки і хлопчик не міг на повну їх відкрити. Він сидів на кормі яхти, притулившись до білосніжної стінки і у безсиллі просто стогнав.

Маленький дельфін був трофеєм батька, його так званою "рибалкою". Захар з огидою подивився на компанію, яка на верхній палубі святкувала гарний улов. Вони випивали і, здається, забули за прикрий випадок із малим.

Батько ж, як завжди, забув про сина.

Захар підвівся і пішов. Він хотів умитися, та з того місця, де він сидів, до води було далеко. Перейшов на найнижчу палубу, на самий зад, де опускається металічна драбина аж до води. Став на драбину і зробив два кроки. Вода ось вже зовсім недалеко, у долоню можна набрати. Раптом, рука, якою малий тримався за драбину, зіслизнула і він полетів прямо у воду!

Від несподіванки Захар майже захлинувся, не встигнувши набрати повітря у легені. Він ледве виринув з-під води і почав кашляти. Раптом, повз нього під водою щось прослизнуло. Хлопець із переляку закричав!

Мотор катера зачхав, заревів і почав плавно рухатися вперед.

Захар кричав, але його ніхто не чув!

Вперше у житті він злякався до смерті. І не тому, що його залишать тут (плавати він гарно вмів), він боявся того, що там, під водою. А до ноги знову доторкнулося щось слизьке.

Захар кричав що було сили! А катер потихеньку відпливав все далі й далі.

Раптом хлопця щось схопило ізнизу і потягло під воду! Його крик захлинувся під морськими хвилями, що залишав по собі катер. Але в очах не темніло, ще й тому, що не зважаючи на бульбашки повітря, які підіймалися біля нього, Захар роздивлявся під водою. На нього нісся якийсь морський звір. Він був величезний і темний! Хлопчик увесь зіщулювся... Минула секунда, а йому здалося – вічність!

Через силу розплющив повіки. На нього дивились великі очі. Але вони не були злі й страшні. Вони, скоріше, були сумні.

Нарешті на палубі зчинився гамір, почали кричати, зупинилися мотори. Лоцман вискочив зі своєї рубки і пильно вдивлявся у темні води навколо катера. Чоловіки голосно вигукували ім'я хлопчика і бігали по судну.

У Захара закінчилося повітря. Його легені вже задихалися від нестачі кисню, він зрозумів, що це кінець. Та раптом стало зовсім темно... і холодно.

Великий дельфін виштовхував хлопчика із глибини, куди опускалося вже майже бездиханне тіло малого.

На катері тривала паніка. Сина Олексія Григоровича ніде не могли знайти.

Раптом, неподалік, метрів зо тридцять від катера у повітря злетів тонкий стовп води і над морем розлетівся вже знайомий браконьєрам свист зі стрекотанням.

Чоловіки тієї миті забули про хлоп'я і побігли за спорядженням для ловлі великої риби. Батько ж, здається, вперше злякався за сина, вперше відчув, що таке рідна кров і продовжував пошуки малого. Його погляд упіймав майже непомітний темний рух за катером. Він перехилився через борт.

На спині дельфіна лежало тіло його сина, його Захарчика. Від неймовірного жаху батько закричав не своїм голосом! Він без будь-яких вагань зістрибнув з висоти катера, пірнув у море і вхопив Захара.

Малий вже не дихав. Трьома сильними рухами Олексій опинився біля драбини і передав сина чоловікам. Та щойно хотів слідом вилізти по драбині, на мить застиг, бо почув плач своєї дитини.

— *Живий!!! Господи! Дякую тобі,* — вперше за усе своє життя звернувся до Бога.

І тільки но встиг про себе це вимовити Олексій, як над його головою з'явилися друзі із гарпуном у руках. Чоловік пірнув у море і швидко поплив туди, де колами навколо катера плавав дельфін, вочевидь, намагаючись пересвідчитися, що хлопчика врятовано.

Наблизившись, чоловік повернувся до друзів і почав кричати.

— *Стійте, не смійте! Ні! Не смійте!*

Друзі, почувши, завмерли на місцях, побоючись запускати гарпуна, щоб, ненароком, не зачепити Олексія. А чоловік, розчепіривши у різні боки руки, прикривав ними дельфіна, продовжував майже істерично волати.

Раптом хвиля, здійснута дельфіном позаду, повернула його. На мить він зустрівся із болючим поглядом матері, дитину якої нещадно вбив ранком Олексій. Він побачив ці очі...

Ця мить і цей погляд запам'яталися йому навіки...

Минуло шість років.

Захар успішно закінчив школу зі срібною медаллю і продовжив навчання на кафедрі природничих наук в університеті.

Нині разом з татом і Надією Федорівною вони мандрують країнами, відвідують океанаріуми світу. Частенько занурюються під воду для своїх досліджень і радіють кожному дню.

Свою маму Захар не бачив вже давно, але не сумує з цього приводу. Набагато більше його тішать ласкаві і ніжні погляди батька на Надію Федорівну, яка, як виявилось, завжди подобалася татові.

Людина – створіння розумне...

Але, на щастя, Олексій Григорович однієї миті зрозумів, що вищий розум притаманний не лише людині!